

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2023

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-5999-4

1. Basım: 4000 adet, Ekim 2023

Resimleyen: Gözde Eyce

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Mehmet Erkurt, Ceylin Aksel

Son Okuma: Simla Aksel

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 44451

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi

A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbul

Veda Turtası

NEHİR YARAR

Resimleyen: Gözde Eyce

NEHİR YARAR

1978’de memur bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen yazarın çocukluğu ve ilkgençlik yılları babasının tayinleri nedeniyle Türkiye’nin farklı şehirlerinde geçti. 1999’da sınıf öğretmeni olarak ilk görev yeri olan Bursa’da bir köy okuluna atandı. 2008 yılından bu yana Ankara’da görevine devam ediyor. Yüksek lisansını eğitim yönetimi alanında tamamlayan yazarın Rüzgâr ve Güneş isimlerinde iki kızı var. Dinleyici sıkıntısı çekse de yan flütüyle konser vermek, kedilerle ahbablık etmek ve yakan top oynamak en sevdikleri arasında.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTABI:

Bir Problem Bin Çözüm

İçindekiler

Bir Sorun Var	9
En Zor Karar	21
Veda	30
Umutsuz Vaka	55
Mecburi Arkadaşlık	66
Gün Sayıyorum	76
Yeni Okul	89
Sürpriz Haberler	99
Gerçekleşen Hayaller	111

*Sihirli sözcükleriyle hep yanımda olan
Ceylin ve Mehmet'e...*

Bir Sorun Var

Kış güneşi son hazırlıklarını da tamamladıktan sonra, yeryüzünün karanlıkta kalan kısmına doğru göz kırptı. Bunu gördüğüme yemin edebilirim. Gözlerimi kısıp kayboluşunu seyretmek pek kolay olmadı ama başardım.

Güneşin gidişiyle birlikte sokağımızın sessiz süsleri olan ağaçların canı sıkıldı. Yapraklarının çoğunu kısa bir süre önce lodosa teslim eden çıplak dallar, gün ışığının erken vedasına bozulmuş gibi görünüyordular. Titriyorlardı sanki...

Bu sırada kaldırımdan inen beyaz kedi aniden durdu. Dalların titreyişini o da gördü, ardından başını yola doğru uzattı. Tıpkı bize okulda öğrettikleri gibi soluna

sağına bakıp hızlı adımlarla karşıya geçiverdi. Tehlikenin sona erdiğini nasıl anladıysa, kaldırıma çıktığında adımları yavaşladı. Çöp konteynerine yaklaşırken patileri birbirine dolandı. Kendini çöplerin arasına bırakmak için sabırsızlanıyor gibiydi. Fakat kulaklarını dikip biraz bekledi. Beyaz kedi tüylerini karartacak çöplere karıştığı sırada, sokağın başında annemle kardeşim görüldü. Bana doğru bakıp el salladılar. Arada epey mesafe olsa da pencerenin önünde beklediğimi tahmin etmiş olmalıydılar.

Eve iyice yaklaştıklarında, annemin yorgun olduğunu fark ettim. Omuzları çökmüştü. Kısacık saçının sağ tarafına tutturduğu o çiçekli tokayı başında göremedim. Halbuki sabah evden çıkarken özenerek takmıştı saçına. Derin'in elini daima sıkı sıkı tutardı. Fakat bu akşam Derin annemin bileğini sımsıkı kavramıştı. Eve hep koşar adımlarla gelen annemin ayaklarıyla ilgili bir problemi vardı sanki. Derin onu çekiştirmese epey zaman alırdı eve varması.

İçeri girer girmez, bitkin sesiyle, "Nasıl geçti okul?" diyen annemin sorusunu ona sarılarak yanıtladım. Ufaklık da bu sırada banyoya koştu.

"Matematik yazılısı beynimi uyuşturdu. Şu geometri bir gün beni öldürecek. Fakat matematik öğretmenimin, 'Seni öldürmeyen şey güçlü kılar,' sözü doğruysa belki de güçleniyorumdur."

"Birincisi, o söz sizin öğretmeninize ait değil Durucugum. İkincisi, şimdiye kadar hiç kimse ders çalışmaktan ölmedi canım."

“Matematik konusunda elimden geleni yapmaya çalışıyorum anne. Sınavlar açıklandığında lütfen bu söylediğimi hatırla.”

Elindeki çantayı yere bırakıp mantosunu üzerinden çıkardıktan sonra, “Hatırlamak için elimden geleni yaparım. Mümkünse Rapunzel’le yarışacak kadar güzel saçlarına gösterdiğin özeni matematik için de göster, belki daha iyi sonuçlar alırsın,” dedi.

“Demek saçlarım o kadar iyi görünüyor ha!” derken portmantonun aynasına doğru dönüp saçlarıma şöyle bir göz gezdirdim. “Bu arada öğle tatilinde sana verdiğim sözü tuttum. Ton balıklı konservemi ve salatamı bitirdim. Okulda balık konservesi yediğim için birkaç kişi dalga geçti. Benim için önemli olan okulda aç kalmamak. Bu yüzden söylenenleri duymamış gibi yaptım. Böyle işte...”

Gözlerini kısıp, “Başka bir şey yok mu?” diye sordu. İçimi okuyan bir annem olduğunu artık kabul etmeliyim.

“Belki biraz da Yağmur’la tartışmış olabilirim.”

Mantosunu asarken, “Buna çok şaşırdım. Yağmur en sevdiğin arkadaşın değil mi?” dedi. Gözü bende, askıya pamuklanmış mantosunu el yordamıyla hızla yerleştirdi. Ben onu izlerken, gözlerini benden ayırmadan ellerini yıkamak için banyoya yöneldi. Hipnotize olmuş gibi hemen arkasından banyoya girdim. Dünyanın en hızlı tavşanı ile yarışabilecek kapasitede olan Derin’se çoktan mutfağa geçmiş, “Karnım aç!” diye bağıırıyordu.

“İnsanlar en sevdikleriyle de tartışabilirler anne,

bunu bana sen söylemiştin. Hatırladın mı, babam evden gittiğinde tam da böyle bir cümle kurmuştun.”

Havluyla yüzünü kurulamaya çalışırken, “Çok haklısın Duru. Sevdiklerimizle sürekli iletişim halindeyiz. Bazen fark etmeden onları kıracak şeyler yapabiliyoruz. Umarım çabucak barışırsınız,” dedi. Sonra da mutfığa girip buzdolabını karıştırmaya başladı. Bu sırada Derin elindeki kaşığı masaya vurarak annemi hızlandırmaya çalışıyordu.

“Barıştık bile, bizim küs halimiz en fazla birkaç ders saati sürer. Son ders ondan özür diledim. Aslında hatanın bir kısmı da ondaydı fakat uzatmaya gerek yok diye düşündüm.”

“Sen iyi bir çocuksun Duru.”

“Doğruyu söylemek gerekirse, ertesi günkü sınav için onun defterinin fotokopisine ihtiyacım vardı. Elbette öncelikle Yağmur’u çok sevdiğim için barıştım. Fakat fotokopinin bu işteki minik rolünü de inkâr edemem.”

“Bana karşı dürüst olmanı takdir ediyorum Duru,” derken havuç dolu poşetin ağzını açmaya çalışıyordu. “Eğer çektiirdiğin fotokopinin ardından kendini iyi hissediyorsan bence hiçbir sorun yok.”

“Merak etme anne, kendimi gayet iyi hissediyorum. Hem arkadaşlar biraz da zor zamanlar içindir. İhtiyacımız olduğunda defterimizi, kitabımızı paylaşmalıyız. Bu arada anne, o marulu ve havuçları yerine koy istersen çünkü ben salatayı hazırladım. Dolabın en alt rafında duruyor.”

“Meleğim, annesinin bir numaralı yardımcısı,” diyen

annem buzdolabını kapattıktan sonra gelip bana sarıldı. ‘Umarım marulları yeterince yıkamışımıdır,’ diye düşünüyordum annem saçlarımı okşarken. İki gün önce yaptığım salatanın tam ortasında tatlı, beyaz bir kurtçuk amuda kalkmış bir sağa bir sola yalpalyordu. Kaşla göz arasında kurtçuğu ortadan kaldırıp anneme gülümsediğim an hâlâ aklımda.

Salata yapmaktan kurtulduğuna sevinen annem dolaptan yemek dolu tencereyi de alıp ocağın başına geçti. Derin, ısınan yemeğin mutfağa buram buram yayılan kokusunu alınca masaya vurmayı kesti. Belki de telefonunu önüne bırakmam etkili olmuştur. Akıllı telefon kullanmayı bilen tüm canlılar transa geçer. Derin ancak telefonu elinden alırsam aramıza geri dönecekti. Onun sessiz halini fırsat bilip sohbete daldık.

Annemle mutfakta çene çalmak çok eğlencelidir. Çünkü gün boyunca yaptıklarını burada anlatır. Bazen çalıştığı fabrikanın sahipleri hakkında, bazen de fabrikanın ürettiği bin bir çeşit bisküviyle ilgili söylenir durur. Gıda mühendislerinin hepsi böyle mi bilmiyorum ama bizim evdeki mühendis paketli gıdalar konusunda epey hassas. Annem katkı maddelerinin sağlığa zararlarını uzun uzun açıklasa da ben anlamak istemem. Yasaların izin verdiği ölçüde katkı maddesi içeren o bisküvilerden satın alıp sütün, çayın yanında afiyetle yerim. Fakat bunu daha çok Yağmurların evinde yaparım. Çünkü onca karaladığı paketli gıdaları onun önünde yemem beklenemez. Katkı maddelerinin zararlı olma ihtimalleri elbette var. Fakat yaşam büyük risklerle dolu. Küçük bir pake-

tin içine tıktırılmış birkaç gram katkı maddesi onların yanında devede kulak kalır. Bu yüzden paketli gıdaları arada bir yemekte o kadar sakınca görmüyorum.

Çalıştığı fabrikayı eleştirdiği için annemi hep suçladım. Bir gün, “Fabrika hakkında hep söylenip duruyorsun. Söyler misin, niçin mutsuz olduğun bir yerde çalışıyorsun?” dediğimde, “Yaşamamız için para kazanmak zorundayım,” diye yanıt vermişti. Bunun üzerine onu bir daha sorgulamadım. Haklıydı. Kiramızı, faturalarımızı ve diğer ihtiyaçlarımızı karşılamak için o sevmediği bisküvi fabrikasında çalışmalıydı.

O akşam ocağın başında yemekle ilgilenirken fabrikadan hiç bahsetmedi. Açıkçası bu durum bana biraz tuhaf geldi. Sadece okulumla ilgili konuşmak, alışık olduğum bir akşam sohbeti değildi. Kış türüsü yemeğinin faydalarını duymak ya da yaptığım salatanın ne kadar vitaminli olduğunu öğrenmek de ilgimi çekmedi. Fakat yemeğimizi bitirip mutfak masasını toplarken, işiyle ilgili sorunlar yaşadığını söylemesi hayli dikkatimi çekti.

“Her iş yerinde sorunlar olur anne. Eminim bunun üstesinden geleceksindir.”

“Fırsat vermiş olsalardı sorunu çözmeye çabalardım tatlım.”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“İşten çıkarıldım. Yarın eşyalarımı toplamak için son defa fabrikaya gideceğim.”

“Hımmm, bu çok kötü bir haber. Üzüldüm.”

“Bunu kendine sorun etmen için söylemedim.”

“Sorun ettiğim şey seni istemiyor olmaları. Eğer işi kendin bırakmış olsaydın sanırım üzülmezdim.”

“Aslına bakarsan o fabrikada çalışmak sırtımda bir yük gibiydi. Mutlu değildim. Bunu biliyorsun. Anladığım kadarıyla durumu onlar da fark ettiler. Belki de beni kam-burlaştırın bu yükten kurtulmamın zamanı gelmişti.”

“O fabrikada çalışmaya bayılmadığımı elbette biliyorum ama kiramız ve faturalarımız için devam etmek zorunda olduğumu söylemiştin.”

“İşten çıkarılmak benim isteğim değildi canım. Fakat bir kapı kapandı diye ağlayıp yas tutacak halim yok. Sen hiç canını sıkma, pes edecek değilim. En yakın zamanda yeni bir iş bulurum. Zaten tazminatım da bizi bir süre idare eder. En büyük hayalimin ne olduğunu biliyorsun. Organik tarım üzerine çalışmak istiyorum. Kim bilir, belki de bu sefer böyle bir fırsat çıkar karşıma.”

Bunları söylerken gözleri parladı, sanki yeni işini bulmuş kadar mutlu görünüyordu.

“Buna eminim.”

“O halde sofrayı topladıktan sonra güzel bir çay keyfi yapalım. Ne dersin?”

İlgisini çeken bir şey duyunca hemen lafa karışan Derin, “Ben de çay istiyorum,” dedi.

“Çay içtiğinde uyuyamıyorsun Derin. Sen de süt içersin, olur mu?” diyen annemi duymadı bile Derin. Çünkü kendi konuştuktan sonra önündeki oyuna yeniden dalıp gitti.

“Yarın sınavım var anne. Çay keyfi yapacak zamanım yok.”

“Bence bir çay içecek kadar vakit ayırabilirsin anne-
ne.”

“Olabilir, ama yanında bisküvi de olsun,” deyince gül-
meye başladı.

O akşam Yağmur’un defterinden çektirdiğim fotokopi-
leri bir defa okuyabildim. Her konu bitiminde annemin
işsiz kaldığı aklıma geldiği için pek verimli bir çalışma
olmadı.

Daha önce hiç işsiz kalmadım ama işsiz kalmanın ne
demek olduğunu çok iyi biliyorum. Annemle babamın
en büyük kavga sebeplerinden biriydi işsizlik. Babamın
Çalıştığı şirket batmış ve işsiz kalmıştı. Bir süre sonra
başka iş buldu, fakat bu sefer de iş yerinde pek dürüst
davranmadığı tespit edildi. Yine işsiz kaldı. Uzun bir
süre canla başla iş aradı ama bulamadı. Morali iyice
bozuldu ve iş aramayı bıraktı. Kendini televizyonla
avutmaya başladı. Kanepede saatlerce uzanıp film sey-
rediyordu.

Annemin kazandıysa giderlerimizi karşılamaya yet-
miyordu. Eğer işsiz kalırsanız evde işler pek yolunda git-
mez. İşiniz yoksa paranız da olmaz ve çaresiz kalırsınız.
Çünkü bir evin sayılamayacak kadar çok ihtiyacı vardır
ve paranız yetersizse bu ihtiyaçları karşılayamazsınız.
Bunlar yetmezmiş gibi bir de evin küçüğü reklamlarda
gördüğü oyuncacı ister. Para olmadığından o oyuncak
alınamaz, işler iyice karışır. Evin büyük çocuğu dışarıya
çıkma, arkadaşlarıyla olma ister, harçlığı yoktur. Evin

büyükleri sinirli olur, kavgalar başlar. Galiba bizimkiler bu kısır döngüyle baş edemediler ve ayrıldılar.

İki çocuk ve evin giderleriyle baş başa kalan annem daha iyi bir geliri olsun diye yeni iş arayışına girdi. İşte o dönem eskisinden çok daha iyi bir maaşla bisküvi fabrikasına kabul edildi. Doğrusunu söylemek gerekirse o zor günleri yeniden yaşamak istediğimi sanmıyorum.

Bu düşüncelerle boğuşurken uykuya dalmam zaman aldı.

Sabah uyandığımdaya şahane bir kahvaltılı masasıyla karşılaştım. Ballı krep ve muzlu sütü görünce aklım başımdan gitti.

“Yeni bir iş bulana kadar kahvaltılarda bazı küçük sürprizler yapabilirim,” dedi annem. Bunları söylerken başını sağa sola sallayarak yemek istemediğini anlatmaya çalışan Derin’e kibarlıkla peynir yedirmeye çabalıyordu.

“Harikasın anne! Bu kahvaltıyla günün en parlak öğrencisi olacağım.”

“Şimdiden parlamaya başladın. Sabahları sirke satan suratından eser yok.”

Hemen karşısına oturdum, “Bir de bunları bitirdikten sonra gör beni, kanatlanıp uçarak giderim okula,” dedim. Sonra da muzlu sütümden bir yudum aldım. Hem yedim hem de gece uyumaya çalışırken düşündüğüm şeylerden bahsettim.

“Ferhan Dayım aklıma geldi. Önemli insanlar tanı-

dığını söylemişti. Eminim iş bulma konusunda yardımı dokunabilir.”

“Böyle iş sahibi olmak bana göre değil Durucuğum. Hem Ferhan Dayı’nın tanırım dediğine bakma sen. Makam şoförü olunca çok değişti. Kendini televizyonlarda araba kapısı açarken görünce önemli biri sanmaya başladı.”

“Öyle deme anne, şoförlük yaparken arka koltukta oturanlarla sohbet ediyormuş. Eminim onun da Zeliha Teyze gibi çevresi geniştir.”

İnce bir işçilikle yumurtasını soyup üzerindeki zarı kaldıran annem, “Hangi Zeliha?” diye sordu.

“Apartman görevlisi Burhan Amca’nın eşi Zeliha Teyze. Hani hasta bakıcı olan Zeliha Teyze. Tüm doktorları tanıdığı için üst kat komşumuz Kezban Abla’yı ameliyatından sonra özel odaya aldırıp dört dörtlük bakımını sağlayan Zeliha Teyze. ‘Tanıdığın varsa el bebek gül bebek bakılırsın,’ demişti Kezban Abla.”

“Bunlar nasıl aklına geliyor, hayret!”

“Haberlerde hep bunun gibi olayları duyduğum için olabilir mi?”

“Bana yardım etmeye çalıştığının farkındayım ama benim ilkelerime ters düşen şeylerden bahsediyorsun. Bu yaşıma kadar başkalarının araya girmesiyle iş bulmadım. Kimsenin hakkını yemedim. Kendi işimi hep kendim buldum ve yaptım. Hakkım neyse onu aldım.”

“Anladım anne, bu sadece bir öneriydi. İlkelerinden vazgeçmeni isteyemem tabii.”

“Bunlar yanlış örnekler Duru,” diyen annemi ve

uyuklayan gözleriyle lokmasını ağzında öğütmeye çalışan Derin'i öpüp masadan kalktım. Çünkü biraz daha oturursam okula geç kalacaktım. Çantamı aldığım gibi koşarak evden çıktım.

Gece pek parlak geçmemişti. Fakat güne iyi bir başlangıç yapmıştım. İlk derste Türkçe öğretmeninden övgü dolu cümleler işittim. Birkaç ders sonra girdiğim fen bilimleri sınavı da iyi geçince, tüm bunların iyiye işaret olduğunu düşündüm. Bunca iyiliğin üzerine akşam annem bir de yeni iş haberi verirse havalara uçardım. Ancak bu kadar kısa sürede iş bulması mucize olurdu. Böyle mucizelere sadece masalarda rastlandığı için bu hayali zihnimden kovalayıverdim.

Son teneffüs zili çaldığında Yağmur'un yanına gidip, "Tuttuğun notlar sayesinde harika bir sınav oldu, teşekkür ederim," dedim ve birlikte bahçeye çıktık. Genelde son teneffüsleri bahçede geçirmekten pek hoşlanmıyoruz. Çünkü çıkış zili çaldığında sıranın altındaki araç gereçleri ve çantayı toplamak, montu askıdan almaya çalışmak zaman alır. Okuldan geç çıkmak kimsenin işine gelmediğinden, son teneffüs sınıfta pinekleyenler çoktur. Fakat o gün ikimiz de okuldan geç çıkmayı pek önemsemedik. Okulla ilgili yolunda giden bir şeyler olduğu için okulu çabucak terk etmek istemedik. Sınavlar tahmin ettiğimden iyi geçmişti, üstelik hafta sonu gelmişti. Bundan daha güzel bir son teneffüs olamazdı.

Hafta sonu sınavların bitişini kutlamak için Yağmur'u bize davet ettim. Aslında bu tamamen annemin fikriydi. Sıklıkla Yağmur'un evinde toplanıyormuşuz. Bu pek

uygun değilmiş. Görgüsüz ya da düşüncesiz olduğumu dşnebilirlermiş. Arada sırada benim de arkadaşlarımı davet etmem gerekirmiş. Üstelik bu aralar işi gücü olmadığından bizim için her türlü hazırlığı yaparmış. Ona sarılıp teşekkür ettim.

Açıkçası etrafımdakilerin beni görgüsüz veya düşüncesiz bulduklarını zannetmiyorum. Eęer yleyse bile bunu önemsemiyorum. Çünkü bir sebepim var. Annemin bundan haberi yok ama o yorulmasın diye kimse-cikleri evimize ağırmıyorum.

En Zor Karar

Annem işinden olalı neredeyse iki ay geçmişti. Ufukta hâlâ yeni bir iş görünmediği için endişeliydi. Bunu bize yansıtmamaya çalışsa da yüzüne baktığımda anlıyordum. Onu sık sık para sayarken görüyordum. Kâğıt paraları ve bozuk paraları üst üste diziyor, sayıyor sonra yeniden sayıyordu. “Şu ev kirası, bu su, elektrik ve telefonların faturaları, şurası mutfak giderleri, Duru’nun test kitabı parası...” diyerek paraları bölüm bölüm ayırdığını görmeye başladım. Duymayayım diye kapıların ardına saklanıp sessizce bankaları arıyordu. Aldığı olumsuz yanıtlarsa onun moralini bozmuyor, aksine daha kararlı davranmasına neden oluyordu. Çantasından hiç eksik

olmayan not defterinin sayfalarıysa ödenmesi gereken taksitler, ödeyip üzerini çizdiği faturalar ve içinden çıkılamadığı için bol bol karalanmış hesaplarla doluydu. Aslında annem matematik konusunda oldukça iyidir ancak geliriniz yetersizse bir matematik profesörü olmanız maalesef pek işe yaramıyor.

Tüm bu hesap kitap işlerinin ardından, evde sadece bir cep telefonu olması kararını aldık. Gerekirse annemin telefonundan internete bağlanıp ödevlerimi yapacaktım. Elektrik, doğalgaz ve su faturasının kabarık gelmemesi için de tasarruf fikirleri ürettik.

Annem işten ayrıldıktan sonra Derin kreşe bir daha gitmedi. Böylece aylık ödenen kreş masrafından da kurtulmuştuk.

Giderlerimizi azaltmamıza rağmen annem hâlâ işin içinden çıkamıyordu. Bir ara babamdan para istemeye kalktı. Fakat o da uzun zamandır işsizdi ve ailesiyle birlikte yaşıyordu. Dedemin emekli maaşıyla zar zor geçindiklerini söyleyince, annem o kapıdan da ümidi kesti. Zaten bir süredir nafaka parasını ödeyemediğinden, durumunu tahmin etmek zor değildi. Tüm bunları biliyorduk ama annem yine de şansını denemek istemişti. Çünkü kendini yakın hissettiği başka kimse yoktu ya da ben öyle sanıyordum.

İşte umudun tükendiği o günlerde konuyu açtı annem. Okuldan yeni gelmiştim. Yorgundum. Pek yakında ikinci sınavlar bitecek ve sömestr tatili başlayacaktı. Bu yüzden son birkaç sınava çok iyi hazırlanmam gerekiyordu. Ben bunları düşünürken damdan düşer gibi, “Mü

yesser Hala'mın yanına taşınırsak sorunlarımız biter," dedi.

Çorba kaşığım havada, ağzım açık, "Bunu kabul edemem," dedim.

"Niçin?"

"Ben ilkokula giderken Müyesser Hala'nın evine uğramıştık, hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum, tatilden dönüyorduk. Tereyağlı köy yufkası eşliğinde nefis bir kahvaltı hazırlamıştı bizim için."

"Evet, o kısmı güzeldi. Fakat ziyaretimizin büyük bir bölümünde bana gazete okutmuştu."

"Ne var bunda canım, bazen yaşlı insanların böyle tatlı istekleri olur. İyilik yapmışsın fena mı? Hem o senin güzel okuyup okumadığına bakmak istemiştir."

"Eğer gazeteler o güne ait olsaydı okumak benim de hoşuma giderdi. En azından gündelik olaylardan habirim olurdu. Fakat ben doğmadan yıllar önce basılmış gazeteleri okudum. Çünkü eski günlerle ilgili bir şeyler duymak hoşuna gidiyormuş. Kıbrıs Barış Harekâtı'ndan bu yana kaç yıl geçti, söyler misin? Bana o gazeteleri okutmuştu. Hem de aynı haberi, defalarca..."

"Bazı yaşlılar böyledir canım. Aldıkları eşyayı atmakta zorlanırlar. Müyesser Hala'mın eski gazetelere ve fotoğraflara büyük bir ilgisi var. Üstelik bu kötü bir şey değil. Onunla yaşamaya başlayınca ne kadar bilgili ve görgülü olduğunu göreceksin."

"Tek sorun gazete konusu değil. Hatta diğer sıkıntıların yanında o, sorun bile değil. Bu şehirden, okulundan,